

OD AUTORA VIEDENSKÉHO
BRATSTVA, JEDNEJ
Z NAJÚSPEŠNEJŠÍCH
SEVERSKÝCH
DETEKTÍVOK ROKU

INGAR JOHNSRUD KALYPSO

„JÓ NESBB A JØRN LIER HORST MAJÙ VÁŽNEHO KONKURENTA.
Z JOHNSRUDA SA RÝCHLE STÁVA VEĽKÁ HVIEZDA NØRSKEJ KRIMI.“

TVEDESTRANDSPOSTEN

premedia

INGAR JOHNSRUD

TRILÓGIA O FREDRIKOVÍ BEYEROVI

KALYPSO

-KNIHA DRUHÁ-

Z NORSKÝ PRELAŽLA EUBONIRA KYZHOVÁ

Edícia LABYRINT, 28. zväzok

Ďakujeme Vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo dobré príbehy žijú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách,
vyšla aj vďaka nášmu spojeniu s

Preklad tejto knihy vznikol
s príspevkom Literárneho fondu

Ingar Johnsrud
KALYPSO

Copyright © Ingar Johnsrud, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Slovak edition © Premedia Group, s.r.o., 2017
Translation © Lubomíra Kuzmová, 2017
ISBN 978-80-8159-501-1

Vždy, keď sa niekde objavila nová vakcína či liečivo, okamžite sme sa vrátili do laboratória a snažili sa prísť na to, ako prekonať jej účinky.

Ken Alibek, niekdajší zástupca riaditeľa tajného sovietskeho programu vývoja a výroby biologických zbraní Biopreparát, v knihe *Biohazard* (Dell Publishing, 1999)

DIEL PRVÝ

KAPITOLA 1

Pred ôsmimi rokmi v Osle

Deje sa to každé leto. V určité dni sa nad krajinou presúva tropické teplo, až sa chveje vzduch. Na asfalte sa vyzráža olej, električka páchne od potu a Nór akoby zabudol, kde žije, a preklína horúčavu.

V zimnom období prichádza k zúčtovaniu.

Zima bola taká tuhá, že keď Fredrik Beier zaklopal na dvere, kožená uniforma mu pri tom zašušťala.

Za okná žltého dreveného domu na Galgebergu, budovy z čias, keď sa ešte mesto volalo Kristiania a stoka sa valila ulicami, nebolo vidieť. Pohľadu bránili hrubé závesy. Z komína domu však stúpал dym. Susedia tvrdili, že krik stíchol pred polhodinou.

Fredrik mal na očiach okuliare, a keď si oblizol pery, ľadové kryštáliky na fúzoch sa mu roztopili. Obzrel sa cez plece na kolegu Andreeasa Figuerasa. Byt patril miestnemu úradu na ochranu rodín a obývala ho istá Ruska so synom. Muž, od ktorého utiekli, bol chlapcovým otcom. Bol lekárnik a volal sa Peder Rasmussen.

Nebolo to meno, pri akom by sa človek pozastavil.

Dvere im otvoril chlapec, ktorý podľa výzoru ešte nechodil do školy. Fredrik však vedel, že má už osem rokov. Zodvihol hlavu a chcel preskúmať tmavú chodbu, keď mu vtom do tváre udrela vlhká para.

Andreas si zrejme všimol, že v nízkych dverách do detskej izby ktosi stojí. Zrejme zbadal, že chlap vytasil revolver, a uvedomil si, že tie tmavé škvrny na jeho košeli sú od krvi. Že para vychádza zo sprchy v kúpeľni. Fredrik však nevidel nič. Okuliare sa mu zarosili, a keď si ich chcel utrieť, za golier ho zdrapila akási silná ruka a vtiahla ho do chodby. Do čela mu vrazila rukoväť revolvera a on padol na kolená.

Zabuchli sa nejaké dvere a on začul piskľavý, ustráchaný chlapčenský dych. A potom sa zborili všetky steny.

Vlhko. Na čele cítil spotený lepkavý povlak, ktorý postupoval okolo tesného goliera uniformy až na chrbát. Nohy mal v teplých zimných čižmách premočené. Čkalo sa mu. Keď zalapal po dychu, vdýchol tmavú látku, ktorú mu navliekli na hlavu. Zmocnila sa ho klaustrofóbia. Skúšal kopať, ale nohy mal zviazané a ruky za chrbtom silno zlepené páskou. Prstami sa dotýkal tuhých kobercových vlákien. Natiahol sa, skrútil sa, ohol chrbát, zatmelo sa mu pred očami. Len si tie žeravé blesky nevšímať. Počítať, pomaly počítať, zadržať dych, vydýchnuť, zadržať dych a znova vydýchnuť. Čakať.

Tá rukoväť mu musela vraziť na líniu vlasov, pretože bolesť prichádzala odtiaľ. Keď teraz ležal v pokoji, bolesť spočiatku silnela, no po čase sa pomínula. Zhlboka sa nadýchol a pomaly získaval kontrolu nad svojím dychom, telom aj myslou. Pulz mu pomaly klesal.

Fredrik počúval. Veselé pohmkávanie a kvapkanie vody na emailovú oceľ. Tú pesničku o námorníkovi poznal.

„I'm Popeye the Sailor Man, I'm Popeye the Sailor Man. Hmm mmm mmm hmm. I'm Popeye the Sailor Man. Tut tut!“

Uvedomoval si, že leží na chodbe a útočník sa obšmieta v kúpeľni. Mal spotené zápästia a bola mu zima. Že by mal rezné rany? Potom mu však svitlo. Pri tých horúčkovitých pohyboch, keď napínal všetky svaly, sa lepiaca páska uvoľnila. Pôsobením vlhka sa lepidlo rozpustilo a poddalo. Začal pomaly šúchať rukami.

„Oco! Myslím, že už idú.“

Detský hlas k nemu doliehal z druhého konca chodby. Chlapec stál zrejme pri dverách.

„Tut tut!“ zavrčal chlapský hlas. „Padaj sem.“

Než Fredrik stačil mihnúť okom, chlap ho posadil, rozkročil sa nad ním a obliečku na vankúš mu strhol z hlavy. Fredrik sa musel sústrediť, aby cez kvapky krvi na okuliaroch niečo videl.

Otrasné.

Lekárnik Peder Rasmussen bol od neho starší, mohutný a na pleciach a krku mal výrazné svaly. Na holej hrudi mu svietili krvavé škvrny. Sadol si Fredrikovi rozkročmo na stehná. Pred škúliacimi očami mu

visela tmavá, nagélovaná štica. Medzi rezákom a očným zubom mu z ďasna vytekala kvapka krvi. Zrejme zahryzol tak silno, že to korieňky nevydržali. Jednou rukou držal Fredrika za golier a dusil ho, v druhej ruke mával revolverom.

Fredrik sedel chrptom k vchodovým dverám, ale všimol si, že Rasmussenovi blúdia oči. Za závesmi bol zrejme pohyb.

„Odstrelím tej svini hlavu!“ zakričal lekárnik. „Ak sa pohnú dvere, odpálím mu lebku!“

Rasmussen mu hlaveň priložil k čelu. Fredrik zacítil závan potu, mentolu a páchnuceho dychu. Až teraz sa mu chlap s holou hruďou pozrel do očí. Fredrik sa v nich snažil nájsť akademického intelektuála, ktorým vraj Peder Rasmussen bol. V jeho očiach však po ňom nezostalo ani stopy. Len čisté šialenstvo.

Rasmussen si špičkou jazyka olízal kvapku krvi z ďasna a očný zub sa mu potiahol ružovou blanou. Zamľaskal a chrčal: „Myslím to vážne. Prisámbohu ti vystrelím mozog, ak tie skurvené štetky okamžite nevypadnú.“

„Otec... jeho ruky...“

„Peder Rasmussen!“ ozval sa krik zvonka. „Peder Rasmussen!“

Chlap na zlomok sekundy zaváhal. Teraz je tá chvíľa, pomyslel si Fredrik. Bohvie, čo by ten šialenec vykonal, keby zistil, že má Fredrik voľné ruky. S vypätím síl sa natiahol za rukou, ktorá zvierala revolver, trafil monštrum do zápästia, zbraň mu vyrazil, schmatol ho za hlavu a ťahal ho na seba.

„Teraz!“ zakričal ku dverám. „Nie je ozbrojený. Poďte dnu!“

Chlap dopadol Fredrikovi na nos, tomu praskla cievka, ale nevzdával to. Päťami ťkol chlapovi do uší, škriabal ho na krku a zahryzol mu do kože. Pocítil chuť krvi.

Hrnot dverí, ktoré sa rozleteli po údere baranidlom, znel vzdialene. Na rozdiel od jemného, ustráchaného chlapčenského hlasu.

„Stáť, lebo strelím.“

Fredrik povolil ruky okolo Rasmussenovho hrdla. Netvor otvoril ústa, obrátil hlavu dozadu, vykašľoval krv a vyvažoval oči.

Chlapec zvieral rukoväť revolvera detskými kriedovo bielymi päťami. Traja policajti zásahovej jednotky stáli pred dverami v čiernom, v kuk-

lách a s vytasenými zbraňami. Bol medzi nimi aj Andreas. Uniforma sa mu vydúvala na nepriestrelnej veste.

„Stiahneme sa,“ povedal jeden z policajtov rozvážne. Až nepochopiteľne rozvážne.

„Stiahneme sa, chlapče. Nestrieľaj. Buď pokojný. Neublížime vám.“

Policajti, ktorí len pred chvíľou rýchle napredovali, začali odrazu cúvať. Potichu, ohľaduplne, opatrne.

„Zastreľ tých idiotov! Zastreľ ich!“ skríklo monštrum. Bol to krik plný šialenstva, slín a žlče.

„Nie...“

„Otec...“

„No tak strieľaj!“

KAPITOLA 2

Teraz

S jeseňou prišiel dážď, s dažďom prišiel vietor a s vetrom prišlo lístie.

Napriek tomu pokračoval. Ten zafúlaný hlupák sa aj naďalej motal medzi náhrobnými kameňmi a hrabal lístie. Tupé zuby hrablí zabáral do hnedého jesenného koberca. Rukou z nich zbieral listy a hádzal ich do vreca, ktoré vláčil so sebou.

„Úbohé,“ zamrmal muž menom Mikael Morenius. Zlatý ohorok cigarety sa pri dopadnutí na asfalt rozžiaril. Mikael naň stúpil a rozčúlene si uvedomil, že mu kožené topánky nasiakli vodou.

Na parkovisku za chrbtom začul krátke ťahavé kroky, ktoré vzápätí prerušil silný záchvat kašľa. Mikael sa otočil k prichádzajúcemu. Bol to starší, mohutný chlap. Stál opretý o strechu ojazdeného modrého Fiatu a do vreckovky vykašľoval hlien. Mikael počkal, kým chlap prestane kašľať a potom k nemu vykročil a podal mu ruku.

Chlap naňho iba zíval. Stisol Mikaelovu mŕtvu ruku a posadil sa do kriedovo bieleho BMW.

„Pčí,“ kýchol starec a podržal si vreckovku pred nosom, šmátrajúc po okennom spínači. „Je tu smrad,“ zašomral so silným ruským prízvukom.

„Zvyknem v aute fajčiť,“ odvetil Mikael.

„To mi neprekáža.“

„Potom to bude tými mačkami.“

Mikael otočil kľúčom a okno poslušne skĺzlo. On necítil nič, odkedy mu lekári amputovali ruku. Nikto nedokázal úplne vysvetliť, ako to spolu súviselo.

Rus si okno stiahol len na úzku štrbinu.

„Nejaká mačka sa okotila v priestore motora. Tie krpaté mrchy tam zhoreli do tla,“ vysvetlil Mikael.

Až keď svetlo v aute zhaslo, vybral Rus z vrečka obálku. „Tu máte dôkaz, že hovorím pravdu.“

„Dôkaz,“ zopakoval Mikael, keď bral obálku do ruky.

Umelou rukou nemotorne stláčal okraje obálky, kým z nej predmet nevypadol. Poťažkal si ho v dlani, prstom pohladil rubíny. Nechtom poklepal po lesklom zlatom ráme. Kačacie srdce. *Le Coeur du Canard*.

Chvíľu takto sedeli a pozorovali, ako sa po horizonte presúvajú oblaky. Neúnavný boj osamelého muža s jeseňou. Mikael kývol a podal telefón Rusovi.

„Chcela by s vami hovoriť.“

Starý dôstojník otvoril dvere a vystúpil. Kým telefonoval, Mikael si šperk zavesil na krk. Narovnal sa na sedadle, aby pocítil jeho váhu. Studený kov a drahé kamene na hrudi, zlatá retiazka medzi kľúčnymi kosťami. Konečne.

Keď sa Rus vrátil do auta, silno sa rozkašlal. „Takže sa to nebude odkladať?“

Mikael pokrútil hlavou. „Ak hovoríte pravdu... V tom prípade ste zachránili veľa životov.“ Odrazu jeho hlas nabral úradnícky tón. „Sľubujeme, že sa vám nezabudneme odvdáčiť.“

Keď BMW odišlo, chlap medzi hrobmi prestal hrabať, prevrátil vrece a lístie vysypal na zem. Potom do neho ponoril ruku a vybral nejaký predmet. Sekerku na ľad. Na oceli sa leskli kvapôčky dažďa. Kým sa babral so zámkom na Fiate, opakoval si pre seba poznávaciu značku auta, ktoré pred chvíľou odišlo.

KAPITOLA 3

Strach utlmujúce. Znepokojujúce. Upokojujúce. Funkcia dýchania. Životná situácia.

Štátna nemocnica.

Slová stekali po okne a vytvárali v rose kresby, až sa kvapky nakoniec zliali a za sklom zostávali len holé koruny stromov vygravírované do osloskej koksovosivej októbrovej hmly. Keď policajný inšpektor Fredrik Beier s nevôľou otočil hlavu k lekárke, zaťahal ho leukoplast, ktorým mal na zátylku prilepený obvaz.

„Krvný obraz svedčí o užití sedatív a značného množstva liekov proti bolesti. A alkoholu, veľa alkoholu.“

Stála vedľa postele, na hlave mala hranaté okuliare. Čítala lekársku správu a popri tom sa červeným nechtom škrabala na širokom nose. Naňho sa nepozerala.

„Teraz bude pre vás, vášho lekára a vašich...“ zaváhala a pozrela sa na obe ženy, ktoré sedeli na vratkých stoličkách pri pacientovej posteli, „... príbuzných najdôležitejšie zistiť, prečo táto situácia nastala. A zároveň prijať opatrenia, aby sa neopakovala.“

Nos si doškriabala tak, že jej zostal biely.

„Tu sú nejaké informácie o samovražde a depresii.“ Pod okuliare na nočnom stolíku vsunula zo dve brožúry a odišla.

Fredrik Beier sa kedysi do počul, že pacienti v štátnej nemocnici si sami môžu vybrať, aký motív chcú mať na stene. Premýšľal, kto asi tak mohol ležať na tejto izbe pred ním a zvoliť si maľbu dvoch usmiatych klaunov balansujúcich na šnúre nad diaľnicou. Zjavne niekto, kto bol na tom ešte horšie ako on. Pokúsil sa povedať vtip, ale jeho slová nezneli presvedčivo.

Žena, ktorá sedela pod tou mazanicou, sa nezasmiala. Bola to Bettina, jeho partnerka. Iba sa naňho dívala, pletený sveter si pritiahla k telu, akoby jej bolo chladno, a v prstoch žmolila akúsi nitku. Do tváre jej padali čierne vlasy.

Ticho prerušila tá druhá žena, Fredrikova bývalá manželka Alice. Fredrika našla záchranka pred jej bytom, uprostred ulice Stolmakergata vo štvrti Grünerlokka, nadopovaného liekmi a alkoholom. Alice tam bývala so svojím novým mužom Erikom.

„Čo sa vlastne stalo, Fredrik? Andreas hovorí, že si bol v pohode, keď ste sa rozchádzali. Súvisí to...“ Alicin hlas znel zrazu mäkšie. „Súvisí to znovu s Frikkom?“

Fredrik a Alice mali spolu dve deti v tínedžerskom veku, Jacoba a Sofiu. Kedysi mali tri deti. Po tom, ako Frikk zahynul pri požiari, nemal Fredrikov zármatok konca kraja. Bolo to prirodzené, ale odvtedy prešlo už veľa času, trinásť rokov. Už sa každé ráno nebudil s ťaživým srdcom. Keď pohlol hlavou, znovu pocítil, ako ho leukoplast omína na krku.

Čo sa v ten večer takmer pred dvoma dňami vlastne stalo? Nespomínal si. Teda na niečo si spomínal. S Andreasom ukončili vyšetrovanie ďalšieho prípadu zanedbaných detí. Jedného z mnohých prípadov domáceho násillia, ktoré sa na osloskom policajnom oddelení násillnej a sexuálnej kriminality už stali ich údelom. Opäť raz odchádzal z policajnej stanice s ťažkým kameňom na srdci. Zašli na večeru a jedno pivo, najedli sa a popíjali, a potom... potom sa všetko zlialo dokopy. Kakofónia hlasov, sirén, nepochopiteľnej únavy a hnevu. Hluk. Nedokázal rozoznať slová, pocity ani atmosféru. Až kým slovné spojenia nezačali na okne nemocnice vytvárať kresby a jemu sa vrátilo vedomie.

„Čo si povedala deťom?“

Alice si napravila vrkoč. Náhle si uvedomil, ako sa Alice a Bettina od seba líšia. Zatiaľ čo jeho partnerka bola chudá a tmavovlasá, bývalá manželka bola obľejšia a svetlovlasá. Výzorom i povahou. Bettina však mala v sebe iskru, úzke zvodné oči, ktoré v ňom vždy vyvolávali vášeň. Alice bola viac... láskyplná.

„Nič,“ odvetila Alice. „Sofii zavolám neskôr. A Jacob... cez víkend bol preč, mal koncert, takže asi ani Bettina...“

Ozval sa zvuk suchej pokožky. To si Bettina šúchala ruky. Keď Sofia odišla študovať do Bergenu, šestnásťročný Jacob sa rozhodol bývať u otca.

„Ja nie,“ odvetila Bettina stručne. „Porozprávaj sa s ním ty.“

Potom vstala. „Jednu vec nechápem,“ povedala. „Prečo si, dokelu, líhaš na ulicu pred jej domom?“ Rozhodila rukami a zízala naňho. „Ako keby si bol nejaký umierajúci Indián.“

„Cítila by si sa lepšie, keby som zomrel pred naším domom?“ opýtal sa Fredrik.

„Áno,“ odvetila Bettina.

KAPITOLA 4

Hoci pršalo, na poliach na polostrove Bygdøy sa stále držala tenká snehová pokrývka. Kafa Iqbalová z auta sledovala, ako sa biela farba vytráca. Zostávala len brečka, no aj tá do večera zmizne.

Policajná vyšetrovatelka mala čas. Pri bráne do kráľovskej rezidencie venovala myšlienku premrznutému strážnikovi. Prezerala si fasádu Múzea ľudovej kultúry, tej zvláštnej zbierky smetia a odpadu, domov a budov, osád a mestských častí vytrhnutých zo svojich základov a prenesených sem. Múzeum navštívila raz, keď ešte chodila do školy, a teraz jej prišli na um rovnaké myšlienky. Aká len bola táto krajina kedysi biela. Sneh, ľudia, dokonca aj ich jedlo, zemiaky, omáčka, múka a ryby. Kedy sem do múzea začnú nosiť stánky s kebabom? Mešity a turecké bistrá?

Z centra sa sem dostala tak rýchlo, že sa auto ešte ani nestihlo vykúriť a ona sa už viezla po úzkych cestách medzi rodinnými domami. Bývajú tu najbohatší Nóri a svoj blahobyt vystavujú na obdiv vo forme majetku. Tirolské vily tu stoja bok po boku s funkcionalistickými budovami. Pripomína to idylu južného Nórska na steroidoch, je to patologická štúdia starých peňazí, premrhaných ropných miliónoch, cynikov a nezaslúžených šťastlivcov. Pastelového obyvateľstva s podvyživenými psami a predimenzovanými autami.

Pod kopcom medzi vilami na východnej strane polostrova stálo na kraji cesty policajné auto. Kafa zaparkovala za ním a zostala sedieť. Počúvala cengot dažďa na hliníkovej karosérii.

Spomenula si na svoj prvý prípad vraždy na oddelení násilnej kriminality. Vtedy pracovala pre Fredrika Beiera. Chlapa vysokého a chudého ako chrt. Bol bystrý, ale čoraz pochmurnejší. Zo začiatku sa jej veľmi páčil, ale potom sa medzi nich niečo votrelo. Teraz ho už vídavala len zriedka.

Kafa si prešla rukou po krku a kľúčnej kosti. Hrča jej už splasla, ale stále ju to bolelo. Do pekla. Nechcela na to teraz myslieť. Hlavne nie teraz, pretože tento prípad bol výnimočný. Táto smrť patrila jej, bol to jej prvý prípad ako vedúcej vyšetrovania.

Zopla si svoje dlhé čierne vlasy a schmatla nepremokavú vetrovku. Pri bráne čakali dvaja uniformovaní policajti.

„Poštár tušil niečo zlé,“ povedal jeden z nich, nízky chlap so širokými ramenami.

Chlpatou rukou ukázal na schránku. Kafa zaostrila. Na mosadznom štítku bolo meno vygravírované úhľadným písmom: Gerda Thraneová. Osemdesiatpäťročná vdova, jediná obyvateľka vily.

„Už roky sem chodí ten istý poštár. Všimol si, že Thraneová si nevyzdvihla noviny. Na vchodových dverách má škáru na poštu, aké bývali kedysi. Poštár do nej nakukol a zavolať polícia.“

„Boli ste vnútri?“

„Áno. Ten pohľad stojí za to.“

Policajt jej otvoril bránu, ale Kafa o pár krokov cúvla. Založila si ruky v bok. Drevenú červenú vilu zacláňal neupravený živý plot z dráča. Ku vchodu viedla brezová aleja. Vila bola vysoká, hoci podľa okien bolo zjavné, že má len jedno poschodie. Nevyzerala prepychovo, ale masívne a udržiavane. Kafa predpokladala, že z vily je výhľad na prístav v zátoke Langviksbukta.

„Nebolo zamknuté,“ povedal policajt, keď Kafa zastala pred vchodom. Pri dverách sa okolo chabého stojana vinuli zvädnuté popínavé ruže. Nikto ich pred zimou nezastrihol.

Predsieň bola široká, ale obloženie stien a tkané koberce vytvárali dusnú atmosféru. Zápach sa šírila až sem. Kafe už z takého smradu nebývalo nevoľno, ale stále v nej vyvolával nepríjemný pocit. Zároveň sa chvela. Hasiči nemajú radi požiar, ale radi ho hasia. Ona bola na tom podobne.

Na štrkovom chodníku sa jej na čižmy nalepilo jesenné lístie, a keď sa zohla, aby si natiahla návleky, všimla si, že sa jej policajt díva na zadok. Potom tam iba postával, ako keby mu dlhovala poďakovanie za pomoc. Čosi zamrmlala, cez mliečne sklo vo dverách nakukla do tmy a laktom ich otvorila.

Zvonka vyzeral dom celkom obyčajne, ale vnútri stúpala hala až k hrebeňu strechy, osem až deväť metrov nad zem. Zo stropu visel luxusný luster. Bočné steny boli zo širokých tиковých dosák, no exkluzívne drevo špatili krivé klince, ktoré vytrčali zo steny. Museli ich byť stovky. Zatĺčené boli dokonca aj do dverí. Vyblednuté štvorce, obdĺžniky a ovály dávali tušiť, že na každom klinci visel nejaký obraz alebo rám.

Vstupovať ľuďom do súkromia je súčasťou policajnej práce. Keď však Kafa prechádzala po tmavočervenom koberci, ktorý tlmil svetlo a zvuk, mala pocit, akoby narúšala niečo posvätné. Miestnosť bola ako mauzóleum. Priamo pred ňou sa týčilo široké mahagónové schodisko s nízkym zatočeným zábradlím. Ústilo do balkóna, ktorý sa tiahol po oboch stranách haly. Nohy mŕtvoly ležali pri spodných schodoch.

Bol to obézny muž v strednom veku. Črty jeho tváre nebolo veľmi vidno, pretože tam zrejme už nejaký čas ležal. Mal na sebe špinavé tmavomodré tepláky, ležal na chrbte a stehná a členky mal opuchnuté. Pod voľnou košeľou mu bolo vidieť hladkú hrud' a opuchnutý krk. Tučným sivozeleným ukazovákam držal keramické uško, kým všade okolo neho boli roztrúsené črepiny rozbitej šálky.

Keď si policajt odkašlal, Kafa sa strhla.

„Zdá sa, že má na zátylku hlbokú ranu od nárazu do schodov.“

Kafa sa nahla. Od stuhnutej krvi mal muž svetlé vlasy sfarbené do hnedočierne. Pokožku mal sinavú. Bol vyzutý, mal iba čierne ponožky a cez dieru mu vytrčal stmavnutý palec.

„Kto je to?“ opýtala sa Kafa.

Policajt jej ukázal priesvitné plastové vrečko s vodičským preukazom. „Mikael Morenius,“ odvetil. „Volá sa Mikael Morenius. Jeho vodičák sme našli pri gauči v jedálni.“

Kafa si vrečko vzala a podržala ho proti svetlu. Vodičský preukaz bol vydaný pred desiatimi rokmi a zobrazoval vážneho štíhleho svetlovlasého muža.

„Pribral.“

„Amen.“

„Takže spadol? Išlo o nehodu? Ale čo robil u starej vdovy? A kde je ona?“

Policajt potriasol hlavou. „Preto som ohlásil kriminalistov. Pani Thraneová je nezvestná.“

KAPITOLA 5

Cez deň chodil Fredrik na prechádzku s Krøsus. Večer sa vkrádal do kuchyne, bral si stoličku a potom vysedával na chodbe pred dverami do Jacobovej izby. Hlavu mal opretú o stenu, stuhnuté ľavé koleno vystreté a počúval. Odkedy ho prepustili z nemocnice, prešli dva týždne.

Krøsus bol Bettinin pes. Na španiela bol príliš nervózny a pričasto mával hnačky a žalujúce oči. Smutné oči, zvykla ho poopraviť Bettina. Nato posunula Fredrikovi veľké okuliare s oceľovým rámom na hlavu, pohladila ho po fúzoch a dodala: „Ako ty.“

Tipoval Brahmsa, ale nebol si istý. Kým sa k nemu syn neprestáhoval, Fredrik sa nazdával, že má violu len ako hobby. Tak to bolo s jeho vlastnými mladíckymi previneniami voči klarinetu. Mýlil sa. Jacob bol žiakom Hudobnej akadémie Benjamina Bueho. Má *talent*, povedal o ňom hudobný pedagóg, pričom to slovo vyslovil tak, akoby ho pálilo. Súkromné hodiny violy každopádne spálili mnoho tisícok vo Fredrikovej peňaženke. Keď však takto po večeroch sedával, uvedomoval si, že to predsa len nebola tá najhoršia investícia.

Pre žiadneho otca nie je ľahké, ak má synovi vysvetlovať, že tie lieky v skrinke nad umývadlom sú nová dávka antidepresív. Že cez deň zostáva doma, pretože sa v opitosti predávkoval. Ako tam tak sedel na chodbe a počúval, prichádzali mu na um ďalšie a ďalšie vysvetlenia. Ich spoločné rozhovory sa však vždy končili rovnako. Jacob sa pýtal prečo. A Fredrik nevedel, čo má odpovedať.

Tentoraz iba vstal a zaklopal na dvere.

„Chceš vedieť, prečo nepracujem?“

„Nemusíme o tom hovoriť, tati.“

„Ja by som rád.“

Jacob potriasol veľkými tmavými kučerami.

„Mama ti niečo povedala?“ Fredrik sa snažil usmiať.

„Môžeme sa porozprávať inokedy? Teraz sa mi nechce.“

„Ako chceš. O čom sa teda budeme rozprávať?“

„Môžeš ísť, ak chceš.“

Nad synovým písacím stolom visela fotografia katedrály v Tromsø. Meste, kde Jacob a Sofia bývali, kým sa ich nevlastný otec nestal riadite-